

ASSISI-NYT – AUGUST 2008

Fr. John Kapenda OFM Conv. fra Zambia efter interview på Sacro Convento i Assisi

Kæreste Assisi-venner.

Assisi er nu præget af sensommerens smukke farver. Dalen ligger som et patchwork-tæppe af de høstede kornmarkers gyldne farver, de fortsat saftigt grønne marker med senere afgrøder og de grøn/gule marker med solsikker, der nu i deres fulde højde majestætisk drejer deres hoved efter solen. Markernes skel domineres af de grønne løvfældende træer og de karakteristiske stolte, ranke cypresser og øvrige nåletræer. Fra mit vindue i Assisi med udsigt over dalen ser ud som om, at der er brugt grøn tråd til at sy de mange ”lapper” sammen med. Udsigten over den smukke, frodige dal gør mig altid glad som i en indre lovprisning af vor smukke natur.

Siden midten af juni har vi haft daglig sol og varme i Italien, og den regn, der er kommet er primært faldet om natten, som nogle undertiden ganske heftige regnbyger. Med dette meget kærkomne, livgivende vand har dette års sommer vist sig fra sin bedste side – også på trods af den tørre varme, som gør, at vore daglige aktiviteter må foregå i et roligere tempo. Naturen er ikke så udtørret, som den var sidste år, hvor vi i hele Sydeuropa, inkl. Italien, oplevede tusinder af skovbrænde, der lagde store grønne bjergsider øde. Jeg tænker tit på, hvor ”forkælede” vi er i et sådant vejrsmæssigt stabilt område af Europa, og jeg søger at holde følelsen af taknemmelighed, også selvom min fysiske krop nok aldrig helt vænner sig til de sommertemperaturer, vi har. Det går dog bedre år for år for ”Broder Æsel” at fungere i varmen, når blot jeg husker ikke at byde ham for krævende aktiviteter midt på dagen, og morgenerne og aftenerne er skønne til ophold i Assisi og i naturen.

Livet i Assisi

Efter afholdelsen af sommerens to dybe og healende retræter, som jeg er meget taknemmelig for at have delt med dejlige brødre og søstre fra Danmark og Norge, kunne jeg trække mig tilbage til de opgaver, som det begyndte at haste med. Jeg har arbejdet intenst med nogle af de i alt 20 foredrag af Pater Mizzi, som jeg i tiden fra 2004 til 2007 optog. Jeg mærker, hvordan Pater Mizzi i sin sjælsbevidsthed er med mig i dette arbejde, og ofte har jeg modtaget indre indtryk af, hvorledes nogle sætninger eller afsnit bedst muligt kunne revideres eller suppleres. Langt det meste får dog lov at stå i den form, som det blev givet af Pater Mizzi, og arbejdet med foredragene er således først og fremmest en åbning for, at der bygges flere vibrationer ind i dem. Pater Mizzi inspirerede om bogprojektet, som også Padre Silvestro Bejan arbejder intenst med:

*"Det er et vigtigt projekt. Min velsignelse strømmer, for gennem denne bog kan jeg stadigvæk favne. Når de smukke foredrag, du har renskrevet, kommer med, og alle de øvrige artikler bliver det en bog, hvorigennem mennesker kan få kontakt til **"the Spirit of Assisi"** og de smukke vibrationer, der strømmer til den menneskelige families enhed. Det er godt, at denne bog udgives. Det er et smukt projekt."*

Jeg skal være færdig med disse foredrag inden slutningen af august måned, hvor jeg rejser til Polen på et 10 dages ophold med både indre og ydre forberedelse af næste års spirituelle rejse. Så Broder Æsel kan ikke lige nu få al den afslapning, som han måske synes var passende i de varme sommertemperaturer!

Pater Mizzi under et af de foredrag om Maria, der er blevet optaget

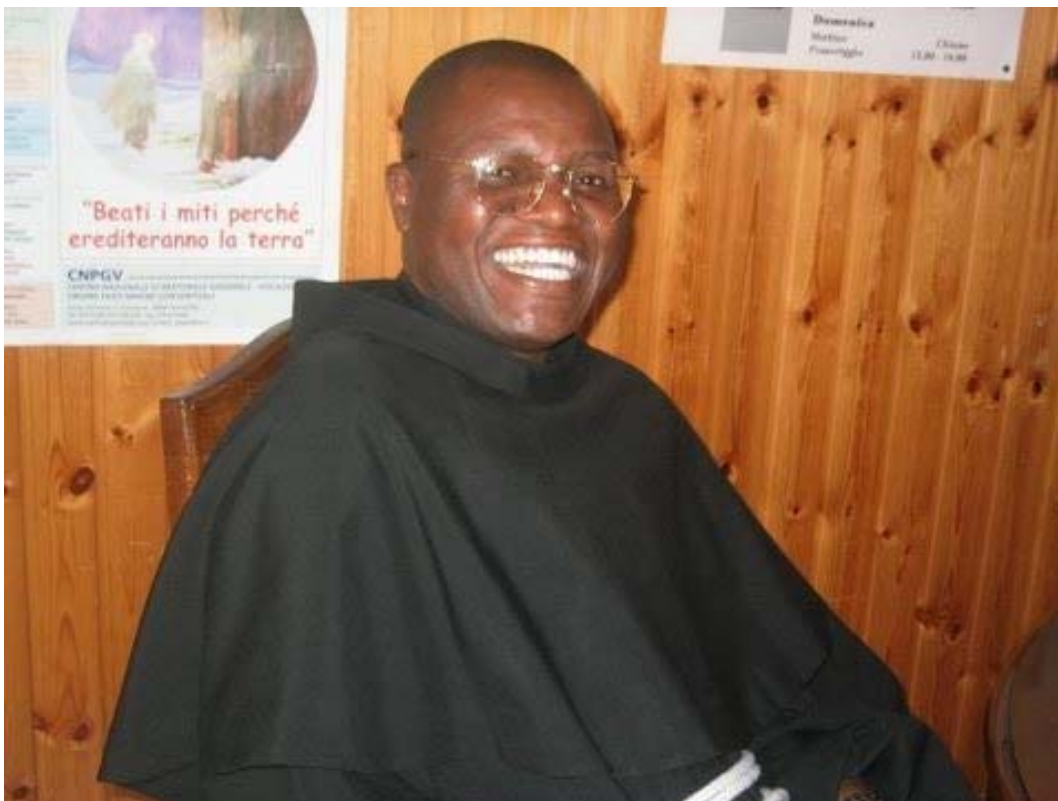
Foruden at have taget lysrejsedeltagerne og sommergrupperne med på CEFID, er jeg også begyndt at komme mere jævnligt på det smukke center for at give så megen hjælp, som det er mig muligt. Mange samtaler med Padre Silvestro har udspundet sig, og det glæder

mig uendeligt at opleve den ildhu og vedholdenhed, han arbejder i med at styrke CEFID's rødder bl.a. via bogudgivelsen og indretning af museum/bibliotek for alle Pater Mizzis dokumenter, billeder og gaver. Men også CEFID's fortsatte mission for den menneskelige families enhed har han fokus på. Til september kommer den første inter-religiøse gruppe til aktiviteter på CEFID, og Padre Silvestro har også allerede indbudt til det første, større internationale møde i CEFID's navn, nemlig

25. oktober 2008 – I THE SPIRIT OF ASSISI

"Assisi den nye Orient" Dag for bønner og refleksioner sammen med ortodokse kristne.

På Sacro Convento, som huser større faciliteter end CEFID, mødes ledende repræsentanter for det kulturelle og spirituelle (ortodokse) liv i Grækenland, Rusland og Rumænien med Den Katolske Kirke via Franciskanerbrødrene, som kommer fra mange forskellige lande. Mødet, som er åbent for interesserede deltagere, vil veksle mellem indlæg til fordybelse i forskellige aspekter af det kulturelle og spirituelle liv, og dagen afsluttes med en økumenisk andagt i underkirken og en efterfølgende koncert i overkirken.

Fr. John Kapenda OFM Conv. på Sacro Convento i Assisi

En Franciskansk mission

Gennem mine efterhånden 7 år med tilknytning til Sacro Convento og brødrene i Assisi har jeg lært dem at kende som brødre i hjertet, lige meget i hvilket område af verden, de har deres rødder. Altid har jeg glædet mig over mangfoldigheden, som disse mange forskellige nationaliteter og kulturer er udtryk for, og jeg har ofte tænkt, at det er menneskehedens broder-/søsterskab, der så smukt slår igennem i Franciskanerordenen. Når jeg har spist og stadigvæk ved nogle lejligheder spiser sammen med dem i refektoriet på Sacro Convento, føler jeg mig altid dybt inspireret af det indblik i andre lande og

kulturer, som dette samvær kan give. Altid er det for mig en kærkommen lejlighed til at spørge dem, jeg sidder i nærheden af under frokosten, om forholdene i deres hjemland og de udfordringer, de kæmper med. Mange gange har jeg været berørt af det pågældende lands historie og det eksempel på næstekærlighed, som den franciskanske mission i landet er det.

For ikke længe siden var jeg under private forhold sammen med en af de brødre fra Sacro Convento, som jeg især kendte i mit første år i Assisi, hvor jeg var begyndt samarbejdet med Pater Mizzi. Det var et møde med stor gensynsglæde, og straks var vi i en intens dialog, også om Pater Mizzi og hans overgang. Under vor samtale kom idéen til i **ASSISI-NYT** at fortælle denne brors historie, om hans land og den franciskanske mission der. Allerede et par dage efter mødte jeg således igen **Fr. John Kapenda OFM Conv. fra Zambia** på Sacro Convento, og med skriveblok og båndoptager tændt begyndte jeg det interview af ham, som det nedenstående referat er et resultat af:

Zambia – et blødende land i Afrika

Zambia er beliggende i det sydlige Afrika under ækvator. Nogle af naboerne er lande som Angola, Congo, Tanzania, Zimbabwe og Mozambique. Indtil 1964 var Zambia indlemmet i det britiske kongerige som en del af protektoratet Nord Rhodesia, og landet, der er rigt med mineraler især kobber, lå i økonomisk henseende i midten sammenlignet med de øvrige lande på kontinentet. I 1964 opnåede Zambia en fredelig adskillelse fra England, og republikken opkaldt efter en af de floder, der løber gennem landet, blev født. Efter en periode med et et-parti system, er Zambia siden 1980'erne et demokrati med et fler-parti system. Den tidligere regering var stærkt præget af en af de så kendte svøber i unge demokratier, magtmisbrug og korrupsion, men den nuværende regering tager mange initiativer til at komme denne fattigdommens svøbe til livs. En af de svøber, som Zambia nærmest på mirakuløs vis har undgået, er de blodige borgerkrige og krige med naboer, som mange andre lande på kontinentet har været underlagt, der som bekendt også i dag betyder megen lidelse på kontinentet. Dog har også Zambia mærket kontinentets mange interne konflikter i form af store flygtningestrømme fra øvrige lande, og i dag er Zambia vært for tusinder af flygtninge fra Angola og Congo. Også under Apartheid i Sydafrika strømmede mange sydafrikanerne over grænsen til Zambia, og f.eks. var størsteparten af Nelson Mandelas familie flygtninge i Zambia.

Da briterne forlod Zambia, klarede landet sig som nævnt relativt godt på grund af den blomstrende kobberindustri med mange miner og arbejde til borgene. Men i 1970'erne begyndte priserne på kobber at falde drastisk på verdensmarkedet, og Zambia begyndte at glide ind i den dybe fattigdom, som landet endnu ikke har overkommet. I dag er Zambia et af de fattigste lande i Afrika med en formidabel udlandsgæld og mange internationale hjælpeprojekter, bl.a. fortalte Fr. John, at de skandinaviske lande yder stor hjælp.

Der bor 11,9 millioner mennesker i Zambia, hvoraf ca. 70% lever under fattigdomsgrænsen. Befolkningen er sammensat af 51% kvinder og 49% mænd, hvoraf langt størsteparten er børn eller ældre mennesker. Næsten en hel generation – det der skulle have været de nuværende forældre - er gået tabt, primært på grund af HIV/AIDS, men også andre sygdomme og sult har sæt sit smertefulde præg på samfundet. Børn i tusindvis er ladt tilbage uden den ene eller begge forældre, og mange af dem har slet ingen voksne i familien til at tage sig af dem. Omkring 3.000 af dem lever på gaden i byerne. Den forventelige levealder er kun 42 år, så når mange forældre dør, ses det mere

som et udtryk for den ”naturlige” død, som de fleste i Zambia er så fortrolig med. Man er heldig, hvis man bliver mere end 42 år gammel, er den generelle opfattelse.

Som vi er så smerteligt bevidste om, har HIV/AIDS resulteret i en lidelsesbølge af uhyre dimensioner i Afrika, og Zambia er et af de hårdest ramte områder med millioner af ofre. Fr. John fortalte med stor medfølelse og accept om, hvordan sygdommen er spredt gennem prostitution, som tusinder af kvinder er drevet ud i på grund af fattigdom. Når manden er død, og kvinden står alene med måske 5-7 eller flere børn, har den eneste måde at skaffe mad på bordet været at lade sig prostituere. Da ydermere ca. 80% af befolkningen hverken kan læse eller skrive, er det svært for de initiativer, der er sat i gang med oplysning, uddeling af kondomer og medicin at slå igennem i befolkningen.

Det koster penge at gå i skole i Zambia. Selvom der nu ikke mere kræves gebyr for undervisning i grundskolen, skal der penge til skoledrift, bøger og uniform, og mange børn får derfor ikke den grundliggende undervisning i at skrive og læse eller at kommunikere på landets officielle sprog engelsk. De taler dermed måske kun et af de ca. 80 regionale sprog. De få, der lykkes måske også gennem fripladser at gennemgå en længerevarende uddannelse, kan ikke få job, og tager derfor til lande, hvor de kan finde beskæftigelse. Derfor mangler Zambia næsten al know-how, bl.a. også læger, sygeplejersker, og der er ydermere stor mangel på hospitaler, sundhedsklinikker og medicin.

Fr. John i en mission i Zambia for flygtninge fra Angola

Fr. John fortalte, at livet både på landet og i byerne er meget svært. På landet har befolkningen som regel et stykke jord, men de mangler sæd og know-how om dyrkning af især majs, kartofler og ris, og også uforudsigelige vejrforhold har resulteret i år med

ringe høstudbytte. Landsbybeboerne bliver derfor fattigere og fattigere. Efter lukningen af kobberminerne er der også i byerne udbredt fattigdom. De fleste både på landet og i byerne har simpelthen ingenting, fortalte Fr. John. Hvis de er heldige, får de et enkelt måltid mad om dagen, og aldrig ved de, om de også får et den næste dag.

På trods af denne fysiske lidelse, fortalte Fr. John til min store overraskelse om en befolkning, der er præget af meget glæde. *”Vi har en naturlig glæde. Til trods for den megen fysiske lidelse, har vi en indre glæde – en indre gave. Vi er en befolkning præget af taknemmelighed og glæde, og har ligesom et naturligt bånd til Gud – også gennem naturen. Når vi er samlet til bønner eller til messer, kommer glæden til udtryk – også gennem vor traditionelle afrikanske samler, der er meget opløftende. Selvom hverdagene er så svære og lidelsesfyldte, er søndagen med dens mange messer præget af stor glæde. Mennesker finder deres bedste tøj frem, går i kirke og så synger vi.”*

Glæde og sang – børnene synger for ”Daddy”, som de kalder Fr. John

Fr. John fortalte videre, at han er stolt af og glad for, at Zambia er en kristen nation - den eneste kristne nation på kontinentet med 99,9% kristne, hvoraf ca. halvdelen er katolikker og den anden halvdel kommer fra de øvrige reformerte kristne kirker. Han fortsatte: *”Grunden til, at der på trods af så megen lidelse er megen glæde i os, er, at glæden altid er en indre gave. Et af de problemer, vi som menneskehed slås med, er, at vi ikke sætter pris på hvem og hvad vi er. Vi sammenligner os altid med andre. Men hvis vi kigger på os selv og ser den godhed, som Gud har skabt i os, får vi kontakt til glæden. Dette kan vi også finde i de afrikanske, kristne salmer: Gud har skabt mig som jeg er. Han kunne have gjort mig til et monster, en slange eller et dyr, som altid jages Men Gud skabte mig som et menneske, og jeg lovpriser Gud for det. Vi deler, at vi er mennesker, og det er glæde”.*

”Der er også det aspekt, at når du er fattig, har du ikke mange ting. Men du behøver ikke bekymre dig, for der er intet at passe på og forsvare. Du går i seng, og du ved ikke, om du får noget at spise den næste dag. Det gør det lettere for fattige mennesker også at være glade midt i lidelsen. Når vi taler om materialismen i den vestlige verden, så tror jeg, at europæere har en tendens til at identificere sig selv med, hvad han har, og ikke hvad han er, mens vi afrikanere, som ingenting har, identificerer os med, hvem vi er. Her i Europa kæmper vi for at have nok penge, en god pension, en masse materielle goder, så mennesker kan respektere os. Men når du arbejder så hårdt, er der ingen tid til familien, tid til dig selv, ingen tid til at erfare hvad kærlighed er. Men når det angår naturligt fattige mennesker – mennesker, der er født fattige – så er det sådan, at når det er tid for glæde som f.eks. om søndagen, så er vi bare lykkelige.

Gud er god. Gud giver sin velsignelse til alle. Det er os mennesker, der dømmes os selv. Afrika er et potentielt meget rigt kontinent, faktisk rigere end Europa – også på grund af alle vore mineraler, frisk vand og en overdådig natur. Vi har faktisk alt, men vi har ikke know-how eller nok uddannet arbejdskraft, der kan udvikle og opbygge et bedre samfund. Da vi var under kolonistyre, udviklede koloniherrerne kun deres egne områder, og da de forlod os, blev vi fattigere og fattigere. Vi ved ikke, hvordan vi kan rejse os og kæmpe. Mange lande hjælper os med forsyninger af, hvad vi har brug for men de sender ikke nok uddannet arbejdskraft, der kan lære os, hvordan vi tager os af os selv. F.eks. kommer kineserne i vor tid til Afrika med alle deres billige produkter. Men størsteparten af arbejdskraften kommer fra Kina, og 50% af udbyttet går tilbage til Kina”.

Jeg ved ikke, om vi afrikanere er de rette til at vurdere. Men for mig er det også udvikling, at troen og kærligheden til Gud er så meget, meget stærkere i fattige områder end i rige områder. Så på den ene side er vi afrikanere tiggere, men på den anden side er vi vidner om at bringe Gud til mennesket.”

Den franciskanske mission OFM Conv. i Zambia

Om missionen fra OFM Conv. i Zambia fortalte Fr. John: ”Vi har været i Zambia i mere end 70 år, og i dag tæller vi 140 brødre fra ordenen OFM Conv., hvoraf ca. halvdelen er fra Zambia, og resten fra den vestlige verden udsendt som missionærer af ordenen. Også ordenen OFM Capp. har brødre i Zambia. Alt i alt er vi nok ca. 140.000 medlemmer af den Franciskanske Familie i Zambia – brødre, søstre og lægfolk – og alle er vi involveret i hjælpearbejde. Pater Mizzis onkel, Fr. Ludovico Mizzi, var - som du ved - også bror i ordenen. Han virkede i Zambia fra 1935 til 1988, altså i 53 år, som en af de første missionærer. Vi kaldte ham kærligt ”Katyetye”, som er navnet på en lille fugl, fordi han altid kvidrede og småsnakkede som en fugl. Han var meget afholdt.

I ordenen OFM Conv. har vi i dag 22 sogne med hver ca. 6.000 mennesker. 7 af missionerne er store, dvs. at de indbefatter hospital, skole og kirke. Derudover har vi 30-40 mindre missioner i Zambia.

Vi er involveret i alle slags præsteopgaver. En franciskansk præst celebrerer 2-3 messer om dagen, og samtidigt søger vi at tage os af sognebørnenes spirituelle, mentale og fysiske behov. Vi er hos de lokale og med de lokale, og derfor sætter de så stor pris på vor tilstedeværelse. De prøver at lære af os, og vi prøver at undervise dem. I hele mit land er der en stor hengivenhed for Frans, naturligvis ikke mindst i Den Katolske Kirke, men tillige i Den Anglikansk Kirke, som også er udbredt i landet. For alle er Frans noget

helt særligt, idet de har en oplevelse af, at de kan identificere sig med ham i hans fattigdom og glæde.

Vi driver skoler, hvor vi underviser unge piger og drenge. Når de har gennemgået den elementære uddannelse, søger vi at undervise dem i forskellige færdigheder, f.eks. et håndværk, så de kan starte et erhverv op, og dermed blive selvhjulpne. Vi har et trykkeri og trykker bøger og tidsskrifter, ligesom vi har flere "out-reach" programmer, hvor vi går ud og besøger sognebørnene i deres hjem. Vi søger at give dem mad, og derfor må vi tigge for mad eller penge, og så kan vi hjælpe de fattige. Nogle brødre arbejder også hårdt på at skaffe medicin, ligesom vi er involveret i landbrugsprojekter, hvor vi søger at undervise i sund landbrugsdrift, således at de kan klare sig selv. Nogle af brødrene har kontakt til regeringen og søger at øve indflydelse på denne måde. . Vi underviser i Gud, i livet. Så vor mission i Zambia dækker mange områder."

Et franciskansk out-reach program til forældreløse børn i Zambia

Fr. John Kapenda's personlige historie

Efter vor mere end 1 times snak om Zambia og den franciskanske mission i landet, bad jeg Fr. John fortælle sin personlige historie:

Barndom og ungdom

"Jeg er født i 1969, i en familie med i alt 4 børn. Nu er vi kun tre, nemlig to brødre og en søster, efter at en af mine brødre er død. Min mor blev gift som kun 12 år gammel, og da hun var 21 var alle 4 børn allerede født. Hun var kun 18, da jeg blev født. Også i dag ser min mor nærmest ud som min søster. Hun var jo så ung. Også min søster blev gift ung, som kun 13-årig. Der var ingen penge til at hun kunne gå i skole, så et tidligt ægteskab var eneste mulighed for et forsøg på overlevelse.

Mine forældres ægteskab varede i 13 år, og så blev de skilt. Vi voksede op hos min mor i et meget fattigt område. Livet var virkelig meget hårdt – bare det at skaffe mad var en

næsten uoverskuelig udfordring. Det var ikke usædvanligt, at vi i f.eks. 3 dage ingen mad fik, og ofte besvimedede jeg af sult. Jeg tænkte tit på, hvad jeg kunne gøre for, at ingen skulle gå igennem den samme lidelse, som jeg gennemgik sammen med min familie. Også i min familie talte vi om det. Jeg drømte om, hvad jeg kunne gøre, mens jeg samtidigt spurgte mig selv, hvor Gud var og sommetider var jeg vred over, at han tilsyneladende havde forladt os. Jeg følte stor skam og væmmelse ved mig selv, følte mig som en udstødt. F.eks. gemte jeg mig, hvis jeg på vej til skole mødte andre mennesker.

I dag kan jeg næsten ikke forstå, hvordan jeg klarede også at gå i skole, men det gjorde jeg. Jeg kom til at bo i huset hos den lokale præst, hvor jeg gjorde rent, vaskede og lavede mad. Min løn var, at præsten betalte for min skolegang, og var der mad tilovers, kunne jeg bringe det til min familie. Min bror og jeg søgte også at tjene penge til skolegang og mad med alle mulige andre småopgaver, f.eks. ved at bære sække og købe ind. Butikkerne lå jo ikke lige i nærheden, og vi måtte vandre mange kilometer til en farm for f.eks. at bære noget sukker tilbage til vor landsby. Allerede som 13-årig, var det mig, der tog mig af min familie, fordi min mor ikke kunne klare det alene. På denne måde overlevede jeg og min familie med nød og næppe.

Jeg gik i skole om morgenen med to timers spadseretur hver vej. Min bror gik i skole om eftermiddagen, og på vej til/fra skole mødtes vi, for at han kunne få min skoleuniform på. Efter skoletid arbejdede jeg i huset hos præsten, og om natten studerede jeg ved en olielampes skær. Min bror og jeg delte bøgerne. Jeg skrev på forsiderne og han skrev på bagsiderne. Jeg klarede mig godt i skolen, og min drøm om at gøre noget for mit folk voksede. Bare jeg kunne hjælpe blot nogle mennesker, tænkte jeg. Jeg begyndte at tænke på at blive gift, men det var ligesom ikke nok, hvis jeg blot tog vare på min hustru og mine kommende børn. Så begyndte jeg at tænke på at blive præst. En dag kom en vigtigt vendepunkt og det, som jeg nu vil betegne som et kald.

Kaldet til livsopgave

Franciskanerbrødrene i området uddelte tidsskrifter om Frans, og jeg fik fat i et af dem. Jeg satte mig ned og uden ophør læste jeg historien om Frans. Det, der rørte mig allermost, var historien om, hvordan han – som en forkælet og rig ung mand – omfavnede den spedalske. Frans havde modtaget sit kald i San Damiano, hvor korset talte til ham om, at gå ud og genopbygge kirken, og kort tid derefter overvandt Frans sin væmmelse ved samfundets mest udstødte, de spedalske. Han steg af hesten, kiggede den spedalske ind i øjnene og kyssede den spedalskes hånd. Frans' væmmelse blev forvandlet til en dyb, dyb glæde. Jeg græd længe – dybt berørt. Jeg betragtede jo netop mig selv som en spedalsk, fuld af væmmelse over mig selv, men hvis Frans kunne omfavne en udstødt som mig, måtte jeg også kunne omfavne de udstødte.

Derfor besluttede jeg mig til at gå i fodsporene på denne mand, der kunne omfavne alt, og som 17-årig begyndte jeg de to års træning som postulant og dernæst et år som novice. Jeg aflagde mine første løfter og i 1998 mine endelige løfter. Efter min optagelse som bror i ordenen begyndte jeg dybere franciskanske studier, som varede i 3 år, samtidigt med, at jeg arbejdede med undervisning af børn og unge i et af sognene. Efter endnu et år som novice master kom jeg til Kenya, hvor ordenen har et universitet. Her studerede jeg formation og spirituel teologi i 3 år. Da jeg kom tilbage til Zambia forsatte jeg studier i filosofi i 2 år, samtidigt med at jeg arbejdede i missionerne med hjælp til de fattige, især flygtninge fra Angola, som intet havde overhovedet, ingen mad, ingen elektricitet, ingen toiletter, intet frisk vand. Jeg begyndte også at undervise børnene,

mange af dem forældreløse, fra landsbyerne. Det var på dette tidspunkt, at jeg "adopterede" de 9 forældreløse børn, som min familie har taget et særligt ansvar for.

Fr. John med de forældreløse børn, som hans familie har taget til sig

Jeg skaffede penge til de fattiges mest påtrængende behov, bl.a. ved at sælge tøj og tigger, og jeg meldte mig som frivillig lærer på skolen, hvor jeg underviste i engelsk, historie og religion. 6 timer hver dag blev tilbragt som ulønnet lærer på skolen, hvor jeg også ofte talte med børnene om Gud og lyttede til deres traumatiske historier, der gjorde at mange af dem havde psykiske problemer.

Farvel og på gensyn til Afrika

I 2001 spurgte Generalministeren (ordenens øverste leder) min provincial, om han ville sende mig til Assisi for at arbejde på Sacro Convento. På Sacro Convento havde man på det tidspunkt hårdt brug for en engelsk-talende bror, fordi der ikke var brødre fra vestlige, engelsk-talende lande. Derfor kiggede ordenen mod Afrika, og jeg var den eneste mulighed. For første gang i mit liv forlod jeg Afrika for at tage til Europa. I starten var det naturligvis ikke særligt let for mig. Dels var klimaet meget koldere, end jeg var vant til – jeg husker stadigvæk mit livs første snevejr – dels følte jeg mig fremmed og havde nogle komplekser i det nye fællesskab. Jeg talte jo heller ikke i starten italiensk. Men i stedet for at sige til mig selv, at jeg ikke er særlig god, jeg er fattig, jeg har komplekser, så må jeg i hvert fald prøve at gøre mit bedste. Jeg må have noget at give til Europa. Pater Mizzi var meget hjælpsom og god ved mig, og jeg fandt lidt efter lidt min gave til Sacro Convento og Europa, nemlig glæde. Jeg kan bringe glæde. Hver gang jeg møder et menneske, vil jeg søge at bringe glæde, besluttede jeg mig for.

Så jeg klarede også denne udfordring, og i to år arbejdede jeg på Sacro Convento især som guide og vejleder for de engelsk-talende pilgrimme, der kom til Basilikaen. Jeg

lavede sjov med pilgrimmene, når de spurgte til, hvor jeg kom fra. F.eks. kunne jeg sige til nogle, jeg netop havde mødt: "Åh, I står lige i solen, mens jeg kryber ind i skyggen. I Afrika har vi så meget solskin, at vi har mere behov for månen". Så var isen brudt, og vi kunne have et samvær fyldt af glæde, hvor jeg også kunne fortælle dem om, hvor hårdt vi kæmper for at overleve i Afrika.

Efter to års arbejde på Sacro Convento fik jeg tilladelse til at fortsætte mine prærestudier. Jeg blev sendt til Rom, hvor jeg nu har studeret i 5 år med speciale i spirituel teologi, og jeg er blevet viet til diakon (trinnet før præstevielsen). I 2009 færdiggør jeg mine studier. I Rom har jeg måtte klare mig selv. Jeg studerer og får de fysiske behov dækket på klosteret, men jeg må selv finde penge til bøger – ofte må jeg blot tage fotokopier, for jeg har ikke penge til at købe bøgerne. Jeg må også selv finde penge til mine rejser til Afrika for at passe min mission med børnene. Det er lykkedes mig at tage til Afrika 3 gange i disse 7 år.

Der var hjælp at hente i Europa. Jeg har fundet nogle, som hjælper mig med børnemissionen i Afrika. Vi sender penge til børnemissionen, og 9 af disse forældreløse børn, som jeg taler om, bor nu hos min familie, og de har eller er ved at færdiggøre deres skoleuddannelse. De har det alle meget, meget bedre, end da de blev en del af min familie. Så nu har vi i familien taget den opgave på os, som vi talte om i min barndom – at ingen skulle lide som os, hvis vi kunne gøre noget. Min mor er blevet deres bedstemor, min søster er blevet deres mor. Mig kalder de far og min bror onkel. Det var ikke let, for børnene er traumatiserede, men de er nu meget gladere, end da de kom. Jeg ville ønske, at jeg kunne gøre mere, men jeg kan ikke klare det alene. Min familie har jo allerede en hel folk børn i deres meget små huse.

*8 af de forældreløse børn, der er "adopteret" af Fr. John's familie
Pigen Yeta Kapindula stående til højre vil nu efter endt skolegang læse til læge
Hun var forældreløs og en af de mest fattige, da familien tog hende til sig*

Et håb for fremtiden

På mit spørgsmål om, hvordan Fr. John kan bidrage til sit hjemland og sin hjertermission med den gode og efter afrikanske forhold sjældne uddannelse, han nu har fået, svarede han:

”Først og fremmest kan jeg undervise og fungere som præst. Mit folk har brug for al slags undervisning, også spirituel næring. Vi holder kirken i vore hænder, og selvom vi har så megen glæde i vore kirker, har det afrikanske folk brug for vejledning, også spirituel. Jeg vil kunne undervise på seminarer og kollegier, fordi vi har så hårdt brug for lærerkræfter. Vi har ingen professorer mere.

Måske jeg ikke får brug for al den viden, jeg har erhvervet mig i disse videregående studier, men de har også hjulpet mig i min egen vækst, og jeg kan derfor bedre hjælpe mit folk, ikke mindst Afrikas børn, som er Afrikas fremtid. Uden dem bliver Afrika udslettet.

Jeg kan se en masse rigdom i disse børn. Igennem årene har jeg lyttet til børnenes historier - forfærdelige, traumatiske historier. Men jeg kan se deres indre rigdom, og se, at de har en dyb indre glæde. For mig er det en stor gave at hjælpe dem. At opleve et ulykkeligt barn om morgenen, og så se, hvordan det om eftermiddagen – efter at have modtaget en smule hjælp – er i stand til at rejse sig og smile. Dette er for mig en stor gave. Vi har alle brug for hinanden, og også Afrika vil kunne rejse sig.

Afrikas fremtid og rigdom, et af de forældreløse børn, som Fr. John hjælper

Selvom jeg er meget taknemmelig for mine år i Europa, og jeg nu føler mig godt tilpas i Italien, må jeg tage tilbage til Afrika. Jeg hører til der – jeg tilhører det afrikanske folk.

De har brug for mig. De få af os, der er givet chancen for en god uddannelse i Vesten, må tage tilbage og dele, hvad vi har fået.

Det er min drøm at starte et særligt projekt med hjælp til Afrikas børn og unge - Afrikas fremtid. At undervise dem og hjælpe dem til at skabe noget, således at de kan tage sig af sig selv. Min drøm er det at skabe et samfund med gratis skoler, gratis bøger og den mad, som de har brug for. Vi må i disse projekter også have tillid til Gud, for han har en plan.”

Under vor samtale kom vi også ind på fordelingen af goderne på vor smukke jord. Vi talte om rigdommen og materialismen i Vesten, som for mange har ført til et fokus på det komfortable, sorgløse men også forjagede liv, hvor et Gudsforhold er ikke-eksisterende i hverdagen. Vi sammenlignede med fattigdommen og de fysiske lidelser i bl.a. Afrika, og kunne se og værdsætte rigdommen i det spirituelle liv og den indre glæde, der synes at ”poppe op” ved bare den mindste hjælp fra omverdenen. Vi følte os ikke i stand til ikke afgøre, hvem der i virkeligheden var mest fattig, men var enige om, at vi under alle omstændigheder som brødre og søstre har meget at lære af hinanden, og at vi må gå hånd i hånd ind i en lysere fremtid med retfærdig fordeling af Moder Jords ressourcer og goder, en fremtid med menneskelig frihed, værdighed og integritet for alle, fred samt oprettelse og beskyttelse af alle vore riger på jorden.

Fr. John vekslede mellem stor alvor og megen glæde under hele vor samtale. Ofte brød han ud i det mest strålende, skinnende hvide, smittende smil, som kun en afrikaner så smukt kan gøre det, og vi grinede hjerteligt. Andre gange var samtalen præget af dyb alvor, og da den drejede ind på den ulige fordeling af goder, oplevede jeg smerten over at nogle af Guds børn skal lide så meget. Han sagde bl.a. til mig: *”Da jeg kom til Europa, begyndte jeg ved nogle lejligheder at græde, nemlig når jeg så, hvor meget mad, der blev serveret, og hvor meget, der urørt gik tilbage til køkkenet igen. Min mor havde aldrig så meget mad. Måske en enkelt gang om året – til jul – fik vi et stort måltid – efter at have haft så lidt hele året og ventet så længe. Også når jeg f.eks. så alle de madrasser, der er til rådighed, ønskede jeg bare, at jeg kunne sende nogle af dem til Afrika. Min mor var den eneste i familien, der havde en madras. Vi børn sov på det bare gulv.”*

Personlige refleksioner

Min samtale med Fr. John bragte erindringerne om min egen privilegerede og trygge barndom op igen. Jeg husker, hvor stort et indtryk det gjorde på mig, da vi fik fjernsyn, og jeg begyndte at få mere viden om, hvor stor en fattigdom der var i Afrika. Jeg husker, hvordan jeg slet ikke kunne forstå, hvorfor vi ikke bare kunne sende dem noget af vor mad, som vi havde så rigeligt af. Ofte spurgte jeg min mor: *”Hvorfor kan jeg ikke bare sende mine leverpostejmadder til børnene i Afrika? Hvorfor kan jeg ikke bare lave en lille pakke med mad, og gå ned på posthuset og skrive: Til børnene i Afrika?”* Aldrig følte jeg mig tilfreds med de svar, jeg fik. Også i disse dage, hvor jeg sidder og kigger på alle billederne af afrikanske børn, som Fr. John har delt med mig, dukker spørgsmålet op igen, og heller ikke nu kan jeg stille mig tilfreds med, at der 40-45 år efter min barndoms ubesvarede spørgsmål fortsat ikke – på trods af en voksende bevidsthed, humanitet og ansvarlighed i Verdenssamfundet - er sket en virkelig fremgang med en mere retfærdig fordeling af goderne, således at ikke millioner af mennesker jorden over skal lide og dø af sult og sultrelaterede sygdomme – den svøbe, der slukker de fleste, fysiske liv på jorden – mange gange næsten førend de er begyndt. Skellet mellem rige og fattige mennesker er blot blevet større i de senere årtier.

Så erkender jeg igen, at kun hjertets sensitivitet overfor Gud og lidelsen samt den indre erfaring af den menneskelige families enhed kombineret med mentallegemets idérigdom og kreativitet kan løse de store problemer, vi står med på jorden. Selvom det trækker meget i mig efter at påtage mig en større opgave med praktisk næstekærlighed og gøre mere for Afrikas børn end de pengebidrag, jeg donerer hver uge til ordenens fattige missioner samt ved at tømme min pung, da jeg interviewede Fr. John, er jeg bevidst om, at den største forskel, jeg kan gøre, er fortsat at have hovedfokus på den mission i Assisi, som jeg nu engang er blevet betroet. I den længerevarende proces med at vække menneskehedens hjertesensitivitet og broder-/søsterskab er jeg dybt taknemmelig over, at millioner af mennesker har taget en opgave med praktisk næstekærlighed på sig. Jeg glæder mig over hjælpeorganisationers og kirkers store indsats, og ikke mindst glæder jeg mig over Franciskanerordenens mission i verden, den mission og de søstre og brødre, som jeg føler mig så hjerteforbundet med.

Jeg ser også tydeligere og tydeligere, at den spirituelle hjælp og vejledning, som så mange i den vestlige verden søger i deres processer, er så forskellig fra den hjælp og vejledning, der er brug for i de fattige områder af verden. Også derfor er kirkernes og ordenernes indsats her af så stor betydning. I det sidste århundrede kom Frans og Klara via ordenernes missioner for alvor til Østen, Afrika og Sydamerika. Hvor er der brug for dem!

Glade børn modtager hjælp af den franciskanske mission i Afrika

Hjælp til Afrika

Har du lyst og mulighed for at hjælpe Franciskanerordenen i deres mission i Afrika, er der mange muligheder, bl.a. at støtte den mission, som Fr. John Kapenda har taget på sig.

Fr. John har oprettet en særlig ”skole-konto” i Italien, hvor midlerne går til arbejdet med børnene i Zambia:

Bank: BANCA DI ROMA
FILIALE 06000(6000)ROMA 200-
FORESTIERI
Kontoindehaver: KAPENDA JOHN
Konto nr. 12393733
ABI 03002 CAB 05000 CIN Q
IBAN:IT78Q0300205000000012393733
CODICE B.I.C.: BROMITR1200

Fr. John’s postadresse er (indtil sommeren 2009):
FRIAR JOHN KAPENDA OFM Conv.
COLLEGIO INTERNAZIONALE, SERAPHICUM
VIA DEL SERAFICO, 1
10042 ROME, ITALY
TEL:+0651503425

Jeg håber på – så meget som jeg kan finde tid til det – at jeg også kan dedikere kommende nyhedsbreve til franciskanske kald og missioner ved interview af udvalgte brødre på Sacro Convento.

ASSISI MISSION’s kursusaktiviteter

Kommende retræter i Assisi i 2008

Nu er vi ved at tage hul på 2. halvårs retræter i Assisi. Snart afholdes retræten i september, og derefter kommer den særlige retræte i oktober:

Retræte med vandring i mystikernes fodspor

Under dette 7 dages fortsætterkursus (d. 16.-23. oktober) vil vort fokus være på den franciskanske mystik. For de af jer tidligere deltagere på **ASSISI MISSION’s** kurser, der har en længsel efter en dybere absorbering ind i ”*the Spirit of Assisi*” som en hjælp til at gå i nogle af de store franciskanske mystikers fodspor med vækkelse og levendegørelse af egne ”mystiker-potentialer”, er denne retræte således en mulighed.

Brochuren, er publiceret på hjemmesiden under ”kurser og retræter”, og kan også åbnes via følgende link:

<http://www.assisimission.net/dk/kurser/brochurer/2008oktober.pdf>

D. 22. juni udsendte jeg en særlig invitation til denne retræte, og har du ikke modtaget den, er du naturligvis velkommen til at kontakte mig.

Maria-retræte i december

Som sædvanligt slutter vi året med retræten d. 3.-10. december, hvor vi foruden fordybelse i Assisi, Frans og Klara særskilt fordyber os i **Maria** og deltager i den store fest for hendes uplettede undfangelse d. 8. december. Det synes som om, at Maria i år søger at kalde endnu flere til Assisi. Brochuren, er publiceret på hjemmesiden under ”kurser og retræter”, og kan også åbnes via følgende link:

<http://www.assisimission.net/dk/kurser/brochurer/2008december.pdf>

Aktiviteter i Skandinavien – Frans- og Klara-dag i Charlottenlund

I forbindelse med den kommende rejse til Finland i november måned er det også blevet muligt at tilbyde et weekend-kursus i Danmark, således:

I fodsporene på Frans og Klara

Lørdag d. 8. november kl. 10-18 og søndag d. 9. november 2008 kl. 10-17

I denne nok noget mørke og råkolde novembermåned i Danmark vil vi dedikere lørdagen til Frans og de lysende vibrationer og strømme i *"the Spirit of Assisi"* som vil hjælpe os til dybere åbninger og forvandling, mens søndagen er helliget Klara og den hjælp til healing og indre liv, som vi kan modtage fra hende i *"the Spirit of Assisi"*.

Brochuren findes på forsiden af hjemmesiden som et billed-link og kan også åbnes via dette link:

<http://www.assisimission.net/dk/kurser/brochurer/2008november.pdf>

Kursusplan for 2009

Flere har allerede spurgt til kurser i 2009, og jeg håber, at jeg i næste nummer af *ASSISI-NYT*, som udkommer i oktober, kan publicere det nye års kursusplan – i hvert fald for det første halve år, hvor jeg regner med, at *ASSISI MISSION* vil kunne tilbyde 3 retræter. Allerede nu kan jeg dog fortælle, at årets første retræte i 2009 bliver:

Påske-retræten fra d. 3. april til 13. april 2009, hvor vi over 10 dage vil fordybe os i den uendeligt smukke og dybe påskefejring, som den udspiller sig hos Franciskanerne her i Assisi.

Arbejdet med interviewet af Fr. John Kapenda har betydet megen eftertanke for mig. Mit hjerte synes at bløde for Afrikas børn og for de mange øvrige Guds børn, der må leve under så svære vilkår. Jeg husker også Fr. Stanislaw Jaromis provokerende udsagn til alle os i Vesten, som han siger igen og igen ved møder: *"Vi har mere end rigeligt"*. Samtidigt går jeg i disse dage med en indre vision og et håb, som jeg vil udtrykke som:

"Forstil dig hvad der vil ske, hvis verdens rige nationer bruger lige så meget på udvikling af fattige områder, som de bruger på krigsindustri og højnelse af en levestandard, der allerede er mere end høj nok. Forestil dig, at vor smukke jords goder deles ligeligt mellem alle jordens børn, og at intet barn af Gud skal gå sulten i seng om aftenen. Forstil dig en verden, hvor hvert eneste menneske lever i frihed og værdighed, og hvordan vi da virkeliggør det broder-/søsterskab af medfølelse, kærlighed, glæde og enhed, der vil afslutte lidelsen i alle jordens riger."

Med ønsket om en fortsat smuk eftersommer for jer alle og med kærligste hilsner – fred og alt godt fra Assisi

Bente

Fr. John Kapenda med nogle af de børn i Zambia, som han underviste på missionens skole

ASSISI MISSION ♦ c/o Bente Wolf
Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Italy
tel: +39 075 8155 278 ♦ e-mail: bente@assisimission.net
web: www.assisimission.net